

Abstrakt

Tato práce zkoumá souvislost mezi existenciální úzkostí a ontologickou bezpečností. Nejprve jsou oba pojmy definovány prostřednictvím konceptuální analýzy, načež je dále analyzována jejich vazba. K osvětlení této interakce byla úzkost rozdělena na vědomou a nevědomou formu na základě interpretace Heideggerova díla. Na rozdíl od běžného pojetí úzkosti jako zdroje nebo následku ontologické nezabezpečnosti, v této práci je pojata především jako odhalující emoce. Úzkost jako nevědomá emoce je všudypřítomná, protože vzniká jako reakce na budoucí možnosti, které nikdy zcela nezaniknou. Zvýšená ontologická nezabezpečnost však může učinit jedince zranitelnějším vůči vědomému prožívání této emoce, což může naopak tento stav zhoršit. V průběhu konceptuální analýzy práce také upozorňuje na hlavní kritiky, paradoxy a další problémy, kterým tato oblast čelí. Argumentuje proti převedení ontologické bezpečnosti na úroveň státu a proti používání úzkosti jako konceptu, který vede k nějaké formě determinovaného výsledku. Na závěr, protože ontologická bezpečnost je definována jako „bezpečnost svého já,“ tento koncept je stanoven na základě teorií Kierkegaarda a Giddense.